



לורנס פישר

"למען האמת, יקירתי, לא אכפת

לי" חלף עם הרוח

ניוזלטר מספר 18

טוב שחזרתם כי כמובן יש לנו סיפור חדש. גולש ברשת, מחפש פריט מסוים ולשמחתי מוצאתי אותו וגם במחיר סביר ביותר, כיף! עובר את תהליך הרכישה ומגיע למשלוח ומוצא, מה? שישראל היא אחת המדינות הבודדות שאליהן הם לא שולחים. למה? האם זה יכול להיות מסיבות אידיאולוגיות או שלדואר ישראל יש מוניטין לא משהו? לא משנה, הם לא שולחים לישראל, ובכל זאת אני רוצה את הפריט.

ובכן כיום ישנם שירותי צד שלישי. אתה משלם עבור שירות המספק לך מספר תיבת דואר באמריקה, MyUs.com לדוגמא, והחבילה שלך תשלח לשם. אותו שירות אוסף את החבילה שלך מאותה תיבה ומעביר אליך תמורת סכום לא סמלי ואתה שמח.

מה הקשר לבולאות, אתה שואל? שאלה טובה, טוב ששאלת. בשנת 1967 ישראל השתלטה על מה שמכונה הגדה המערבית ועזה ואני בכוונה משאיר את הפוליטיקה בצד. עם זאת, פתאום יש לנו כמה מיליוני תושבים חדשים שמנותקים ממשפחותיהם וחבריהם. הם לא יכולים להשתמש בדוא"ל כיוון שעדיין לא הומצא וגם אינם יכולים לשלוח מכתבים מכיוון שלא מתקיימים יחסי דואר בין ישראל לאותן מדינות, מרביתן היו עדיין במצב מלחמה עם ישראל.

אז מה הם יכולים לעשות? התשובה ידידי לא נושבת ברוח, זו בפסקה הראשונה. צד שלישי!

השיטה הראשונה הברורה הייתה הצלב האדום. עם הצלב האדום תוכל לשלוח הודעה לכל מען דרך הצלב האדום, אולם אלו היו הודעות קצרות וכל אחד יכול לקרוא אותן. אם אתה לא אוהב את מה שכתוב שם, איכשהו זה לא יועבר.

מגיע ניצוץ בוהק ואומר, תן לנו לשלוח דואר דרך מנהל הדואר של לונדון וכך עשו. איך זה עבד? מכתב נשלח מישראל למנהל הדואר ברחוב קינג אדוארדס בלונדון. במכתב זה הוכנס מכתב נוסף המיועד למדינה שלישית, למשל עיראק, וקופון תשובות בינלאומי. קופון זה נועד לשימוש על ידי מנהל הדואר לתשלום עבור השירות השליחה למדינה השלישית. יתרון אחד היה שהסיכוי שיקראו את הדואר היה מינימלי ותוכלו לכתוב מה שתרצו וכמה שתרצו. למעשה הייתה כתובת שנייה בלונדון וכתובת נוספת, יותר נדירה, בקפריסין.



סיפורים מעניינים מעולם הבולאות

גאוני, נכון? ובכן הוא עוצב לאחר שירותו המפורסם של מלחמת העולם השנייה על ידי תומאס קוק, בו מישהו מאזורים שנכבשו על ידי הנאצים היה יכול היה לשלוח דואר למשפחה או לחברים החיים בבריטניה או בפלסטין, לצורך העניין, לכתובת סמויה של POB 506, ליסבון, פורטוגל. משרד תומאס קוק בליסבון היה מעביר את הדואר לבריטניה או למדינות אחרות.

ב 1967 בתקווה לשלום ואחדות, שר הביטחון משה דיין החליט על מדיניות גשרים פתוחים, כדי שאנשים יוכלו לעבור מירדן לישראל, בתקווה לסחר או לביקור או כל דבר אחר. עכשיו יש לנו גשר פתוח ואנשים עוברים ומה הם עשו? ובכן אנשים גם לקחו מכתבים עבור אחרים. הם קיפלו אותם בכיסים (ולרוב רואים את הקיפול במעטפה) ובעצם היו אמורים ללכת לסניף הדואר של גשר אלנבי, לקנות בולים ולשלוח אותם, אך רבים לא עשו זאת. הם פחדו להיתפס ופשוט דחפו את המכתבים לתיבת הדואר ללא ביול. כמובן שהמקבל נאלץ אז לשלם את עלות הדמי משלוח, אך גם את הקנס שהיה כפול מדמי הדואר. מצטער חברים, זו לא אפליה, שיטה זו קיימת בכמעט כל מדינה בעולם. שיטה זו הייתה טובה יותר מהרעיון הלונדוני מכיוון שהייתה מהירה הרבה יותר.

אז עכשיו יש לנו מעבר גבול ואנשים שרוצים לבקר, אבל מה חסר? תיירות! אחרי הכל כמה מהאתרים הנוצרים הקדושים ביותר נמצאים במה שמכונה הגדה המערבית. אז כמה חברות תיירות קפצו על העגלה ורכשו בולים ישראליים. "אם אינך מכיר מישהו שעובר את הגבול, שלח אותו אלינו, אנו נשלח אותו". ברור שהם גבו תשלום נחמד כי למה לעשות זאת לחינם. אתה יכול לראות כי האגרה שולמה על ידי יישום תווית או ביטול מיוחד של החברה.



נוהג זה מכונה לפעמים דואר סמוי ויש גם המכנים אותו דואר חשאי.

חלק מהשיטות נמצאים בשימוש כיום. יש אנשים בערים כמו יפו שקונים פריטים כאן, דרך איביי למשל, ושולחים אותם למדינות ללא יחסים איתנו או שהם לא רוצים לקנות מאיתנו באופן פעיל.

תיארת כמה מהשיטות שאחינו הערבים מתקשרים עם אחרים, אולי בפעם הבאה אכתוב על שיטות שיהודים במדינות ערב, אלה שנותרו, מתקשרים עם ישראל.

למידע נוסף ראה "שיטות קשר באמצעות דואר בין מדינות ערב לארץ - סיכום" מאת לורנס פישר, כתב העת HLP 109-110.

נהניתם, ספר לחברים, עוד יותר נהניתם, תרגישו חופשיים לשתף. לא נהניתם, אז אולי תהנו מסיפור הבא.

אז זהו, זה הסיפור של היום, ויש עוד אבל בפעם הבא.

תגובות בקשות וכד' ניתן לשלוח אלי ל lf.stamps@gmail.com

אם רוצים להפסיק לקבל את הניוזלטר, נא לשלוח לי מייל חוזר